

தமிழ்தீட்சிய விடுதலைப் போராட்டம் எதை நோக்கி?

இலங்கையில் வடக்கு-கிழக்கு இணைப்பா? பிரிப்பா?

இலங்கையின் இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு குறித்து மேலும் ஓர் முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. போர்நிறுத்த ஒப்பந்தத் திணைச் செம்மையாக அமுல்படுத்துவது குறித்து ஜெனிவாவில் பேசப்படுவதாக இருப்பினும், போர்நிறுத்த அமுலாக்கம் சாத்தியமாகும் பட்சத்தில் நிரந்தர சமாதானத்தை பேசித் தீர்ப்பதற்குரிய சூழல் கனிந்துவிடும் என்ற எதிர்பார்ப்பின் அடிப்படையிலேயே இவை ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழ் பேசும் மக்களின் அடிப்படை ஜனநாயக உரிமைகள் குறித்த போராட்டம் பல தசாப்தங்களாக இடம்பெற்று வருகின்ற போதிலும், கடந்த 25 வருடங்களாக இடம் பெற்று வரும் ஆயுதப்போராட்டம், ஜனநாயக உரிமைப் போராட்டத்தில் இணைக்கப்பட்டிருந்த பல முக்கிய அம்சங்களைத் தற்போது கூறுகலாக்கியுள்ளது.

ஆரம்ப காலங்களில் தமிழர்கள், முஸ்லீம்கள், மலையகத் தமிழர்கள் என்போர் தமிழ்பேசும் மக்கள் எனப் பொதுப்படையாக அழைக்கப்பட்டார்கள். ஆனால் தற்போது நிலைமைகள் அவ்வாறு இல்லை. இம் மூன்று சாராரும் தம்மைத் தனித்தனி இனங்களாக அடையாளப்படுத்தும் நிலைக்குச் சென்றுள்ளனர். இதனால் தமிழ்பேசும் மக்கள் என ஒரு சேர அழைப்பது இனங்களின் தனித்துவத்தை இழின்படுத்துவதாக உணரப்படுகிறது. இருந்தபோதிலும் இக்கட்டுரையின் வசதிக்காக தமிழ் பேசும் மக்கள் என்றே தொடர விரும்புகிறேன்.

இவ்வாறான தனித்தனி இனங்களாக தம்மை அடையாளப் படுத்தும் அவலநிலை ஏன் ஏற்பட்டது? இலங்கையில் நூற்றாண்டு காலமாக நிலவி வரும் முதலாளித்துவப் பொருளாதாரக் கட்டுமானம் காரணமா? அல்லது ஆயுதப் போராட்டமும், அதை இயக்கிச் செல்லும் அரசியற்கோட்பாடுகளும் தத்தமது இன அடையாளங்களைத் தேடிச் செல்லும் போக்கை ஊக்குவித்தனவா? அல்லது அவ் அரசியற் கோட்பாடுகளின் ஓடுக்கமான விளக்கங்களும் அத்துடன் கூடிய அணுகுமுறைகளும் இவ் இனங்கள் மத்தியிலே பாதுகாப்பற்ற உணர்வைத் தூண்டியதால் ஏற்பட்ட மாற்றமா? நிச்சயமாக முதலாளித்துவ பொருளாதாரக் கட்டுமானத்தின் கீழ் இனங்கள் செழித்து வளர்ந்ததாக வரலாறே இல்லை.

ஆயுதப்போராட்டம் என்பதுகளின் பிற்பகுதியில் ஆரம்பிக்கப் பட்டதாக நாம் வைத்துக் கொண்டால், அதற்கு முந்திய காலங்களில் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பா அல்லது பிரிப்பா என்ற கேள்விகள் எழுந்ததில்லை. நாட்டில் இடம் பெற்ற ஜனநாயக அரசியல் சூழல் சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் உருவாக்கப்பட்ட அரசியற் கட்சிகளின் தேவைகள், கொள்கைகள், கோட்பாடுகள் என்பன இணைக்கப் போக்கை தவிர்க்க முடியாத தேவையாக்கி இருந்தது. இதனடிப்படையில் பார்க்கும்போது தமிழ் மற்றும் முஸ்லீம் மக்கள் ஒரே

வி.சிவலிங்கம்

கட்சியின் கீழ் செயற்படும் சூழல் காணப்பட்டது. முஸ்லீம் மக்கள் தம்மை தனித்துவமான இனமாக அடையாளப் படுத்த வேண்டிய அரசியல் சூழல் அன்று காணப்படவில்லை. இதன் காரணமாக வடக்கு-கிழக்குப் பகுதிகளில் தமிழரசுக் கட்சி பலமான சக்தியாக அமைந்திருந்தது. அதன் அரசியல் தலைவர்களிடம் தமிழ், முஸ்லீம் பேதங்கள் காணப்படவில்லை. இதனால் பரஸ்பர நம்பிக்கை என்பது பலமாக இருந்தது.

எண்பதுகளின் பின்னர் தமிழ் அரசியல் தலைமைகள் படிப்படியாக தமது செல்வாக்கை இழக்கத் தொடங்கின. காலனிய ஆட்சிக்காலத்தில் இடம் பெற்ற பாரபட்ச அரசியல் நடைமுறை களினால் பாதிக்கப்பட்ட சிங்கள மக்கள் ஆட்சியந்திரத்தைக் கைப்பற்றி தமக்கு இழைக்கப்பட்ட அநீதியை சரி செய்ய முயன்றனர்.

அச்சமயத்தில் பல சலுகைகளை

தமிழ்த் தலைமைகளின் கடந்த காலத் தவறுகளும்
இன்றைய போராட்டத்தன்மைகளின்
குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகளின் உள்கட்டமைப்பில்
காணப்பட்ட முரண்பாடுகளும் பிளவுகளும்
அதனைத் தொடர்ந்து காணப்படும் கிழக்கு மாகாண
அரசியல் மாற்றங்களும்
கிழக்குப் பிரிவினைக்கான வாதுங்களை மிகவும்
ஊக்குவித்துள்ளன.

அனுபவித்த தமிழர்கள், காலப்போக்கில் அவை தம்மை விட்டு அகல்வதை படிப்படியாக அனுபவிக்கத் தொடங்கினர். இச் சலுகைகளால் சமூகத்தில் ஓர் அந்தஸ்தை எட்டிய ஒரு குழுவினரே தமிழ் அரசியலிலும் செல்வாக்குச் செலுத்திய காரணத்தால் அதன் பாதிப்புகளை முதலில் அனுபவித்தவர்களும் இவர்களாகவே காணப்பட்டனர். அதாவது சுதந்திரத்திற்கு முன்னரான அல்லது பின்னரான காலங்களின் மாற்றங்களால், சாதாரண மக்களின் வாழ்வில் மாற்றங்கள் ஏற்படவில்லை.

அரசு கட்டுமானங்களிலிருந்து தமிழர் என்ற காரணத்தால் சலுகைகளை இழந்த, சமூகத்தில் பெரும் செல்வாக்கைச் செலுத்திய இச் சமூகக் குழுவினர் தமிழ் பேசுபவர்கள் என்ற ஒரே காரணத்தால் தாம் ஒடுக்கப்படுவதாகக் கூறி, தமிழர்கள் தம்மை பாதுகாத்துக் கொள்ள தமிழ் சாராருக்கு அரசியல் கட்சி தேவை என்றார்கள். அரசு சலுகைகளை இழந்த இச் சமூகக் குழுவினர் ஏனைய தமிழ் மக்களையும் தமிழர்களுக்கான பாதிப்புகளை நிறுத்துதல் என்ற போர்வையில் இணைத்துக் கொண்டனர். தமிழ் சமூகத்தில் கல்வி அறிவில் மட்டுமல்லாது, நிலங்களிலும் பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்தியதால் மிகக் குறுகிய காலத்திலேயே பெரும்பாலான தமிழ் மக்களின் ஆதரவைப் பெற்றுக் கொண்டார்கள். ஏற்கனவே குறிப்பிட்டது போல, ஆதிக்க சமூகக் குழுவினர், வியாபாரம், நிலம் என்பவற்றில் மிகுந்த ஆதிக்கம் செலுத்தியதால், அடிப்படை சமூக மாற்றம் தொடர்பான கொள்கைகள் பற்றி தமது அரசியல் நடவடிக்கைகளில் தவிர்த்துக் கொண்டார்கள். குறிப்பாக, சாதியக் கொடுமைகள் குறித்த பிரக்ஞை இவர்களின் அரசியலில் பெரும் முன்னுரிமையைப் பெறவில்லை. இவ் அரசியல் தலைமைகளின் போராட்டங்கள் அரசு எதிர்ப்பு போராட்டங்களாகவும், சட்டத்திற்கு உட்பட்ட வகையிலானவையாகவும் அமைந்திருந்தன. அரசாங்கத்தின் இன்பாகுபாட்டுச் சட்டங்கள் அரசு பதவியில் உள்ளோரையும் இவ் அரசியலிற்குள் தள்ளியது. அடிப்படையில் பொருளாதார மாற்றங்களை கொண்டிராத வெறுமனே மொழி ரீதியிலான கோட்பாடுகளை முன்வைத்த அரசியல் நடவடிக்கைகள் மிக நீண்ட காலத்திற்கு தொடர்ந்ததால் தமிழ்ப்பகுதிகளில் பொருளாதார அபிவிருத்திகளும் குன்றியிருந்தன. இதனால் கூடவே வேலையில்லாத திண்டாட்டமும் தமிழ்ப்பகுதிகளில் பெருகியிருந்தது. இருந்தபோதிலும் மொழி வழிப்போராட்டங்களை

மட்டுமே நடாத்தி வந்த தமிழ் அரசியல்தலைமைகள், தமிழ் மக்கள் மத்தியில் காணப்பட்ட பொருளாதாரத் தேவைகளை மிகவும் திட்டமிட்டே தவிர்த்து வந்தனர். இதனால் பாதிக்கப்பட்ட வேலையற்ற இளைஞர்கள் அரசியல்தலைமைகள் மீது பழியைப் போட்டனர். இவர்களால் வழி நடத்தப்படும் போராட்டங்களால் எந்த மாறுதலும் ஏற்படப் போவதில்லை என்பதே குற்றச் சாட்டாக அமைந்திருந்தது.

இவ்வாறான அரசியல் போக்குகள் வடக்குப் பகுதியில் காணப்பட்டபோது கிழக்குப் பகுதியில் நிலைமைகள் வேறுவிதமாக மாறிச் சென்றன. காலனிய ஆட்சிக் காலத்தில் வடபகுதியைச் சேர்ந்தவர்களே கிழக்கில் உயர்பதவிகளில் காணப்பட்டார்கள். அங்கு வட்டிக்குப் பணம் கொடுப்பவர்களாக, நிலச் சொந்தக்காரர்களாக ஆதிக்கம் செலுத்தினார்கள். சுதந்திரத்திற்குப் பின்னர் ஏற்பட்ட தமிழ் அலையில் முஸ்லீம் மக்களும் அள்ளுண்டார்கள். சிங்கள ஆதிக்கம் தம்மையும் பாதிக்கும் என்ற அச்சம் காரணமாக தமிழர்கள் இணைவது அவசியம் என உணர்ந்து செயற்பட்டார்கள். அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்ட சிங்கள குடியேற்றங்கள் அவர்களின் அச்சத்தை உறுதி செய்தன.

வடபகுதியில் விரக்தியுற்ற இளைஞர்கள் தமிழ் தலைமைக்கு எதிராக போர்க்கொடி உயர்த்தி மாற்றம் ஒன்றை உந்தித் தள்ளிய வேளையில் கிழக்கு மாகாணத்தின் கல்வியிலும் முஸ்லீம்களின் பொருளாதார நடவடிக்கைகளிலும் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. அத்துடன் மத்திய கிழக்கில் ஏற்பட்ட வேலை வாய்ப்புகள் அம் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தில் மட்டுமல்லாது சமய நம்பிக்கைகள், அநுட்டானங்கள், கலாச்சார அடையாளங்கள் என்பவற்றில் பாரிய மாற்றங்கள் ஏற்பட்டன. இலங்கையில் அறிமுகப் படுத்தப்பட்ட திறந்த பொருளாதாரம் வர்த்தக சமூகமாகிய முஸ்லீம் மக்களின் வாழ்க்கையில் விழிப்புணர்வையும் மாற்றங்களையும் தூண்டின. வர்த்தகம் என்பது பரிமாற்றம் சம்பந்தமானதென்பதாலும் பரந்த சந்தை வசதிகள், மக்கள் தொடர்பு என்பன சார்பானதென்பதாலும் கிழக்கு மாகாணத்தில் மூவின மக்களின் இணைப்பு செயற்பாடு செழிப்புற்றது. இதனால் வடக்

கில் வாழ்பவர்களும் கிழக்கில் வாழ்பவர்களும் வெவ்வேறு சமூக உணர்வுகளுடனும் அனுபவங்களுடனும் வாழ நேர்ந்தது.

வடக்கில் தமிழ் மொழியை அல்லது தமிழர் என்ற உணர்வை மையமாக வைத்து அரசியல் நடவடிக்கைகள் தீவிரமடைந்து சென்ற போது, இத் தாக்கம் கிழக்கில் பெருந்தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இதனால் பெரும்பாலான போராட்டங்கள் வடக்குடன் முடிவடைந்தன. சிங்கள பேரினவாத கொள்கைகள் வடக்கைப் போலவே, கிழக்கைப் பாதித்த போதிலும் வடக்கு மக்கள் உணர்ந்ததைப்போல கிழக்கு மக்களால் உணரப்படவில்லை. இதற்குப் பிரதான காரணம் குடியேற்ற ஆட்சிக்காலத்தில் வடபகுதியிலுள்ள ஒரு சமூகப் பிரிவினரே பெருமளவில் பாதிக்கப்பட்டதால் அவர்களே எதிர்ப்பு நடவடிக்கைகளுக்குத் தலைமை தாங்கினார்கள்.

காலப்போக்கில் அகிம்சைப் போராட்டங்கள் படிப்படியாக ஒழிந்து ஆயுதப் போராட்டமாக மாற்றமடைந்தபோது அதனை உக்கிரமாக நடத்துவதற்கு இளைஞர்களின் தேவை அவசியமாகியது. இதனால் இனப்பிரச்சினையின் கூர்மை தொடர்பாக காணப்பட்ட பின்தங்கிய நிலைமை செயற்கையாகவே ஊக்குவிக்கப்பட்டு மாற்றப்பட்டது. இதற்கு முதற்படியாக கிழக்கில் நிரந்தரமாகக் குடியேறியுள்ள யாழ்ப்பாணத்தவர்களின் குடும்பங்கள் அணுகப்பட்டன. அங்கு காணப்பட்ட முஸ்லீம்கள் சிங்கள மக்களின் வளர்ச்சி சிங்கள பேரினவாதத்தின் சூழ்ச்சிகளின் பலாபலன்கள் என வர்ணிக்கப்பட்டு அங்கு பரம்பரியமாக வாழ்ந்து வரும் முஸ்லீம், சிங்கள சமூகத்தினர் எதிரிகளாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டனர். ஆயுதப்போராட்டத்திற்கான ஆள் திரட்டலின் அடிப்படைகள் துர்அதிஷ்டவசமானவையாகவே அமைந்தன. இதனால் காலம்காலமாக ஏற்பட்டு வந்த இன சௌஜன்யம் படிப்படியாக சீர்குலைந்தது. இந்த நிலைமைக்கு வடபகுதித் தலைமைகள் காரணமாக இருந்தபோதிலும், சீர்குலைந்து

**விடுதலைப்புலிகளால்
நடத்தப்படும் போராட்டத்திற்கு
ஆதரவைத் தெரிவிப்பதன் மூலம்
அவர்களை வெல்லச் செய்தால்
அந்த வெற்றியில் முஸ்லீம்
மக்களும் தமது உரிமைகளை
வெல்லலாம் என ஒரு சாராரும்
புலிகளை நம்பமுடியாது இது
வீண் கனவு. முஸ்லீம் மக்கள்
தமது உரிமைகளுக்காக தாமே
போராட வேண்டும் எனவும்
முஸ்லீம் மக்கள் மத்தியிலே
பெரும் அரசியல் விவாதங்கள்
இடம் பெற்று வருகின்றன.**

செல்லும் இன முரண்பாடுகளை இலங்கை அரசும் மேலும் தனது சூழ்ச்சிகளின்மூலம் கூர்மைப்படுத்தியது.

இந்த வரலாற்றின் பின்னணியிலேயே வடக்கு, கிழக்கு இணைப்பா அல்லது பிரிப்பா என்னும் விவாதம் அணுகப்பட வேண்டும். மிகவும் விரிசலாகிக் கொண்டிருக்கும் முஸ்லீம் - தமிழ் உறவை மீண்டும் பழைய நிலைக்கு கொண்டு செல்ல முடியுமா என்ற கேள்வி ஒவ்வொரு முயற்சியின் போதும் எழுப்பப்படுகிறது. விடுதலைப்புலிகளால் நடத்தப்படும் போராட்டத்திற்கு ஆதரவைத் தெரிவிப்பதன் மூலம் அவர்களை வெல்லச் செய்தால், அந்த வெற்றியில் முஸ்லீம் மக்களும் தமது உரிமைகளை வெல்லலாம் என ஒரு சாராரும் புலிகளை நம்பமுடியாது இது வீண் கனவு. முஸ்லீம் மக்கள் தமது உரிமைகளுக்காக தாமே போராட வேண்டும் எனவும் முஸ்லீம் மக்கள் மத்தியிலே பெரும் அரசியல் விவாதங்கள் இடம் பெற்று வருகின்றன. கடந்த 25 வருட ஆயுதப் போராட்டமும் அதனால் ஏற்பட்டுள்ள சமூக உறவினான மாற்றங்களும் வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பா அல்லது பிரிப்பா என்ற கேள்வியை எழுப்பியுள்ள நிலையில், இது தொடர்பான ஆக்கபூர்வமான விவாதங்கள் தற்போது மிகவும் தேவையாகவுள்ளன.

வடக்கும் கிழக்கும் பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்ற கருத்து கிழக்குப் பகுதியில் காணப்படும் அரசியல் சார்ந்ததாகவே உள்ளது. அங்கு வாழும் பெரும்பாலான முஸ்லீம் மக்களும், சிங்கள மக்களும் பிரிவை ஆதரிக்கின்ற போதிலும் அங்கு வாழும் தமிழர்கள் மத்தியில் பிளவுபட்ட கருத்தே நிலவுகிறது. இலங்கை - இந்திய ஒப்பந்தத்தின் பிரகாரம், வடக்கு கிழக்கு இணைப்பு தொடர்பாக கிழக்கில் அபிப்பிராய வாக்கெடுப்பு நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமென தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள போதிலும், இதுவரை அவ்வாக்கெடுப்பு நடத்தப்படாமல் தள்ளிப் போடப்பட்டே வருகிறது.

இப்பிரிப்பு தொடர்பான வாதங்கள் யாவும் தற்போதைய அரசியல் பின்னணி சார்ந்ததாகவே உள்ளது. தமிழர் விவகாரத்தில் விடுதலைப்புலிகளின் ஆதிக்கம் மிக அதிகளவில் காணப்படுவதால் அவர்கள் தொடர்பான அச்சத்தின் விளைவே இத்தகைய பிரிவினை வாதங்களின் மூலமாகவே உள்ளது. சுதந்திரத்திற்குப் பின்னரான காலப் பகுதியில், தமிழ்ப் பிரதேசங்களின் அரசியலில் வடபகுதி அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கம் நிறைந்திருந்தது. காலப்போக்கில் இவ் அரசியல் தலைமைகளின் உள் முரண்பாடுகள் படிப்படியாக வெளிவர அவை பிரதேசவாத அடிப்படையில் விபரிக்கப்பட்டதாலும் முஸ்லீம் மக்களின் நலன்கள் இவ் அரசியல் தலைமைகளால் கைவிடப்பட்டதாலும் கிழக்கு மாகாணப் பிரிவு தவிர்க்க முடியாதது என்ற நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. தமிழ் தலைமைகளின் கடந்த காலத் தவறுகளும் இன்றைய போராட்டத்தன்மைகளின் குறிப்பாக விடுதலைப்புலிகளின் உள் கட்டமைப்பில் காணப்பட்ட முரண்பாடுகளும் பிளவுகளும் அதனைத்

**கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தனி
நிர்வாகம் அல்லது முஸ்லிம்
மக்களுக்கான தனிஅலகுக்
கோரிக்கைகள் தற்போது நிலவும்
பிரச்சினைகளுக்கான
தீர்வுகளாக முன்மொழியப்படினும்
இவை புலிகளின் தமிழ் ஈழம்
தமிழ்த் தேசியம் போன்ற
கோட்பாடுகளின்
எதிரொலியாகவே உள்ளன.**

தொடர்ந்து காணப்படும் கிழக்கு மாகாண அரசியல் மாற்றங்களும் கிழக்குப் பிரிவினைக்கான வாதங்களை மிகவும் ஊக்குவித்துள்ளன.

கிழக்கு மாகாண மக்களின் அரசியல் பங்களிப்பு தொடர்பான வாதப் பிரதிவாதங்கள் அவ்வப்போது முன்னாள் தமிழரசுக்கட்சி பிரமுகர் ராஜதுரையின் விலகலின் போது வெளிவந்த போதிலும், ஆயுதப் போராட்டத்தில் மிகவும் சக்தி வாய்ந்த மனிதராகக் கருதப்படும் கருணாவின் பிளவு, விடுதலைப்புலிகளின் உட்கட்டமைப்பில் மட்டுமல்லாது அவர்களது அரசியல் மையக் கோரிக்கையான தமிழ் ஈழத்திலும் சந்தேகத்தை ஏற்படுத்தி உள்ளது. அதாவது, கிழக்கு மீண்டும் வடபகுதி அரசியல்வாதிகளின் ஆதிக்கத்திற்கு உட்படலாம் என்ற அச்சம் வெளியிடப்பட்டுள்ளது. வடக்கு - கிழக்கு இணைப்பினால் ஏற்படக்கூடிய நிர்வாக அதிகாரம் புலிகளின் கைகளுக்குச் செல்லாம் என்ற அச்சமும் காணப்படுகிறது.

கிழக்கு பிரிக்கப்பட வேண்டும் என்ற வாதங்கள் யாவும் விடுதலைப்புலிகளை மையமாக வைத்தே விபரிக்கப்படுகின்றன. கிழக்கு மாகாணத்தில் வாழும் மக்களுக்கான அரசு நிர்வாகத்தின் தேவை விடுதலைப்புலிகளை மையமாக வைத்து விவாதிக்கப்படுவது மிகவும் பலவீனமானது. விடுதலைப்புலிகள் என்ற அமைப்பு நிரந்தரமானது என்ற அனுமானமே இவ்வாதத்தின் மூல எடுகோளாக உள்ளது. புலிகள் அதில் சிலகாலம் ஆதிக்கம் செலுத்தலாம். ஆனால் அவர்களே நிரந்தரமாக இருப்பார்கள் என எண்ணுவது பொருத்தமானது அல்ல. வரலாற்று அனுபவம் அதனையே உணர்த்துகிறது. விடுதலைப்புலிகளால் முன்வைக்கப்படும் தமிழ் தேசியம், தமிழீழம் எனும் கோட்பாடுகள் பல உள் முரண்பாடுகளைக் கொண்டவை. இவை சுலோகங்களாக உள்ளவரை தாக்கத்தை ஏற்படுத்தலாம். ஆனால், அவை செயற்பாட்டுத்திட்டங்களாக மாற்றம் பெறும்போது அவற்றின் வெறுமை துலங்கி விடும். இக் கோட்பாடுகளை ஒரு குறிப்பிட்ட பிரதேசத்திற்கு அப்பால் எடுத்துச் சென்று அவர்களால் நியாயப்படுத்த முடியாத நிலை உள்ளது. சர்வதேச அளவில் ஒப்பிட்டுக் கூற முடியாத சிக்கலான வகையில் இவ் விளக்கங்கள் முன் வைக்கப்படுகின்றன. இவர்களின் இக் கோட்பாடு மட்டுமல்ல, அவற்றை

அடைய மேற்கொள்ளும் அணுகுமுறைகள் மேலும் பல முரண்பாடுகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இந்நிலையில் இதன் உள் அம்சங்கள் குறித்து அச்சப்படுவதில் அர்த்தமில்லை.

இத்தகைய கருத்துக்கள் கிழக்கின் பிரிவின் அவசியத்தை நிராகரிப்பதாக கருதப்படக்கூடாது. பதிலாக இப்பிரிவின் தேவையின் நீண்ட கால விளைவுகள் குறித்தே எமது பார்வை செலுத்தப்பட வேண்டும். கிழக்கு மாகாணத்தில் தற்போது எழுந்து வரும் அரசியல் விழிப்புணர்வுக்கு இக் கோரிக்கை ஓர் உந்து சக்தியையும், அர்த்தத்தையும் வழங்கலாம். இது அரசியல்வாதிகளின் பிரதான தேவையாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இப்பிரிவு அப் பிரதேசத்து மக்களின் நீண்டகாலத் தேவையை நிறைவேற்றுமா என்பதே பிரதான கேள்வியாகும்.

வடக்கு, கிழக்கு மாகாண மொத்த மக்களினதும், குறிப்பாக கிழக்கு மாகாண மக்களினதும், நலன்களை மையமாக வைத்தே இப்பிரச்சினை அணுகப்பட வேண்டும். இங்கு, முஸ்லிம் - தமிழ் என இனரீதியான பாகுபாட்டிற்குள் ஓர் நிர்வாகத்தை ஏற்படுத்துவது, அது இனப்பிளவுகளை மேலும் விரிசலாக்கவே வழிவகுக்கும். இரண்டு தேனித்தனியான நிர்வாகங்கள் அமையுமானால் நிர்வாகச் செலவுகள் அதிகரிக்கும், அரசினால் வழங்கப்படும் சிறிய தொகையின் பெரும் பகுதி நிர்வாகத்தின் செலவினமாகி விடும். தனி நிர்வாகம் எனில் அதிகளவு பணத்தை மீதப்படுத்தலாம். தனித்தனியான நிர்வாக அலகுகள் இன்றுள்ள அரசியல் சூழலில் பிரதேசவாதத்தை ஊக்குவிக்கும் கருவிகளாக மாற்றம் பெறும் வாய்ப்புண்டு.

வடக்கும் கிழக்கும் இணைந்த நிர்வாகம் ஒன்று உருவாக்கப்படுமானால் மத்திய அரசினால் வழங்கப்படும் பற்றாக்குறையான உதவிகளுக்கு எதிராக பலமான எதிர்ப்பை வழங்க முடியும். ஏனைய ஏழு மாகாண நிர்வாகங்கள் சிங்கள மக்களின் நலன்களை மையமாக வைத்துச் செயற்படும்போது, இந்நிர்வாகம் முஸ்லிம், தமிழ், சிங்கள மக்களின் நலன்களை நோக்கிச் செயற்படலாம். மொழிவாரிப் பிரதேசங்களாக இருப்பதால் மொழி, கலாச்சாரம் என்பவற்றை வளர்ப்பதற்கு தனி நிர்வாகம் வாய்ப்பாக அமையும். அபிவிருத்தித் துறைகளிலும் பொதுவான திட்டங்களை வரைந்து செயற்பட முடியும்.

வட கிழக்கிற்கான தனி நிர்வாகம் அமைவதன் மூலம் பல சிறந்த திட்டங்களை நிறைவேற்றி முழு இலங்கைக்கும் மாதிரி நிர்வாகமாக மாற்ற முடியும் என்ற நம்பிக்கைகள் இருந்த போதிலும் இன்றுள்ள அவநம்பிக்கையான, மிகவும் பிளவுபட்ட அரசியல் சூழலில் இணைந்த நிர்வாகம் சாத்தியமா? என்பதே பெரும் கேள்வியாகும்.

இங்கு நாம் பிளவுபட்ட சந்தேக நிலைமையினை மாற்று வதற்கான பொறிமுறையுடன் கூடிய ஓர் நிர்வாக அமைப்பையே தோற்றுவிக்க வேண்டும். இதற்கான பொறி முறை

யொன்று வட அயர்லாந்தில் தற்போது நடை முறையில் உள்ளது. வட அயர்லாந்தில் உள்ள புரட்டாஸ் தாந்து மதத்தவர், பிரித்தானிய ஆட்சியாளரின் செல்லப் பிள்ளைகளாக செயற்பட்டனர். வீடு வசதி, வேலை வாய்ப்பு, பொது நிர்வாகம், பொலிஸ் என்பவற்றில் கத்தோலிக்க மதத்தவர் பல தசாப்தங்களாக மிகவும் திட்டமிட்ட வகையில் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள். இதனால் இங்கு IRA தலைமையில் ஆயுதப் போராட்டம் 50 ஆண்டுகளுக்கு மேலாக இடம் பெற்றது. இரு மதத்தவரிடையேயும் அவநம்பிக்கைகள் வளர்ந்து பாரிய இடைவெளி ஏற்பட்டிருந்தது.

நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளாக ஏற்பட்டு வந்த பகை உணர்வுகள், நான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன் ஏற்படுத்தப்பட்ட பெரிய வெள்ளி ஒப்பந்தத்தின் மூலம் முடிவுக்கு கொண்டு வரப்பட்டது. இரு சாராரும் ஒரே நிர்வாகத்தில் செயற்பட சம்மதித்தார்கள். வட அயர்லாந்திற்கென உருவாக்கப்பட்ட தேசிய அமைப்பில் தேர்தலின் மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள். வட அயர்லாந்து தேசிய சபையில் புரட்டாஸ் தாந்து மதத்தவர் பெரும்பான்மையாக இருந்தபோதிலும் அவர்கள் தமது பெரும்பான்மை பலத்தின் மூலம் நிர்வாகத்தை நடத்த முடியாதபடி புதிய பொறிமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

இதன் பிரகாரம் சபையின் தீர்மானங்கள் யாவும் ஏகமனதாகவே எடுக்கப்படவேண்டும் என்ற அடிப்படையில் ஒரு சாரார் இன்னொரு சாராரின் நலன்களைப் பாதிக்கும் வகையில் தீர்மானம் இயற்றிய பின் அதனை வீட்டோ செய்யும் அதிகாரம் வழங்கப்பட்டது. இதனால் இரு சாராரும் ஏற்கும் பொதுத் திட்டங்களையே நடைமுறைப்படுத்தும் நிலைமை ஏற்பட்டது. இதனால் ஒருவருக்கொருவர் வீட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. அவ்வாறு விட்டுக் கொடுக்காமல் தொடர்ந்து வீட்டோ அதிகாரத்தை பிரயோகிப்பார்களாயின் சபையின் நடவடிக்கைகளைத் தொடர்ந்து நடத்த முடியாத நிலை ஏற்படும். மக்களின் நலன்களில் இவர்கள் அக்கறை கொண்டிருப்பார்களாயின் விட்டுக் கொடுக்க வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுவர்.

**கிழக்கு மாகாணத்தில் தற்போது
எழுந்துவரும் அரசியல்
விழிப்புணர்வுக்கு
இக் கோரிக்கை ஓர் உந்து
சக்தியையும் அர்த்தத்தையும்
வழங்கலாம்.
இது அரசியல்வாதிகளின்
பிரதான தேவையாகவும்
இருக்கலாம்.
ஆனால் இப்பிரிவு அப்பிரதேசத்து
மக்களின் நீண்டகாலத்
தேவையை நிறைவேற்றுமா
என்பதே பிரதான கேள்வியாகும்.**

**இன இணக்கம் என்பது
முக்கியமான அம்சம்.
அதற்கான முன்னெடுப்புகள்
எவ்வளவு உவப்பற்றதாக
இருப்பினும் அவை
அமுல்படுத்தப்படவேண்டும்.**

இவ்வாறான ஓர் பொறிமுறை வடக்கு, கிழக்கு இணைந்த நிர்வாகத்திற்கு வழங்கப்படுமாயின் ஜனநாயக நெறிகளின் அடிப்படையில் பெரும்பான்மையினருக்கு வழங்கப்படும் அதிகாரத்தை துஷ்பிரயோகம் செய்ய விடாது தடுக்க முடியும்.

மனித சமூக வாழ்வில் சமூக நிறுவனங்களே பெரும் ஆதிக்கம் செலுத்துகின்றன. அதிகாரங்களின் மூலம் மக்கள் படிப்படியாக நெறிப்படுத்தப்படுகின்றனர். அந்த அடிப்படையில் நோக்கும்போது ஆரம்ப முயற்சிகள் சிக்கல் நிறைந்தவையாகக் காணப்படினும் படிப்படியான வளர்ச்சிகள் அதனை சீர்கலாச்சாரமாக வடிவமைக்க உதவுகின்றன.

கிழக்கு மாகாணத்திற்கான தனி நிர்வாகம் அல்லது முஸ்லீம் மக்களுக்கான தனி அலகுக் கோரிக்கைகள் தற்போது நிலவும் பிரச்சினைகளுக்கான தீர்வுகளாக முன் மொழியப்படினும் இவை புலிகளின் தமிழ் ஈழம், தமிழ்த் தேசியம் போன்ற கோட்பாடுகளின் எதிரொலியாகவே உள்ளன. இவ்விரண்டு கோட்பாடுகளில் காணப்படும் வெறுமையை முஸ்லீம் மக்கள் ஏனைய தமிழர்களின் கவனத்திற்கு எடுத்துச் செல்ல வேண்டும். இவை தமிழ் பேசும் சமூகத்தின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக விழுமியங்களுக்கு ஏற்படுத்தக் கூடிய எதிர்விளைவுகளை முன் வைக்க வேண்டும். புலிகளால் ஏற்படுத்தப்பட்டு வரும் அதிகார வெறித் தனத்திற்குப் பணிந்து, மாற்றீடுகளைத் தேடி முஸ்லீம் சமூகம் செல்லுமாயின் அது வலுவழிந்து செல்லும் ஓர் சமூகத்திற்குரிய அறிகுறியாகவே அமையும். சமூகத்தின் எதிர்காலமும் தேசத்தின் எதிர்காலமும் அரசியற் கோட்பாடுகளின் அடித்தளமாக அமைதல் வேண்டும்.

இந்த வகையில் இனங்களுக்கிடையே காணப்படும் பகை நிலைமைகளைக் காரணம் காட்டி அதற்கான தீர்வாக தனித்தனி நிர்வாகங்களை தோற்றுவிப்பது இன முரண்பாடுகளைத் தணிக்க உதவாது. இன இணக்கம் என்பது முக்கியமான அம்சம். அதற்கான முன்னெடுப்புகள் எவ்வளவு உவப்பற்றதாக இருப்பினும் அவை அமுல்படுத்தப்படவேண்டும். இவ்வாறான ஓர் சிக்கலான நிலைமையில்தான் தீர்க்கதரிசனமிக்க அரசியல் தலைமையின் அவசியம் உணர்த்தப்படவேண்டும்.

அரசியல் கட்சிகள் மத்தியிலே அதிகாரப் போட்டி வலுப்பெற்று, தீவிரவாத அரசியல் நெறிகள் கோலோச்சும் இத் தருணத்தில், நிதானமான ஆழ்ந்த கருத்துப் பரிமாற்றம் அவசியம் என்பதை இவ் விவாதங்கள் உணர்த்தும்.

15/04/2006